

mig til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), kun med Afstandtagen fra det drastiske i hans Udtryksmaade. Vel ogsaa fra det, at han adresserede sine Bemærkninger mere personlig til Ministeren, for saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Ministers Stilling ogsaa i Finansudvalget, ønsker han egentlig, at Forholdet ikke skulde være, som det er paaklaget, men mener sig ikke berettiget til at gøre en Forandring. Licitationsvæsenet har mange uheldige Sider, men alligevel er det rimeligvis uundværligt. En af de Maader, hvorpaa man søger at hjælpe paa de uheldige Sider derved, er, at man undlader at benytte det laveste Tilbud, ja endog principmæssigt bortskærer det. Det kan være, at det kan hjælpe noget, men det er ikke let helt at forbyde Licitation, og jeg ved, at Anskuelse her i dette Ting ville gøre det vanskeligt at gennemføre noget saadant. Men der er en Ting, som jeg har nævnt i Udvalget, og som jeg her vil gentage. Det forekommer mig, at man kunde naa at rette det paaklagede Forhold ved at opstille som Rettesnor, at kun danske Arbejdere faa Arbejde for den danske Stat. Man har indvendt derimod, at det vilde medføre Vanskeligheder, Folk skulde saa, naar de søge Arbejde, have deres Døbeseddel med eller deres Indfødsretsbevis o. s. v. Jeg tror nu, det ikke vilde medføre praktiske Vanskeligheder, for hvis det var foreskrevet Leverandørerne, at de udelukkende skulde benytte danske Arbejdere til den danske Stats Arbejder, vilde Arbejderne kontrollere sig selv ved Hjælp af de danske Arbejderorganisationer, og Princippet er i og for sig uforkasteligt. Den lyder ikke smukt, den gamle Sætning af Jens Busk: Vore egne Hunde skulle gnave vore egne Ben, naar den anvendes paa forholdsvis smaa og begrænsede Forhold, og mindst lyder den smukt, naar den anvendes paa Partiforhold, men nationalt set er den efter min Mening fuldstændig berettiget, og det vilde være rigtigt at indføre det Princip, hvor der er Tale om Statsarbejder.

Jeg deler i øvrigt den Betænkelse, som er kommen til Orde her, og som jeg forleden saa ogsaa er omtalt i det andet Ting, ved den store Indvandring af Folk af os saa fremmede Nationaliteter som Russere og andre slaviske Nationer. Jeg tror, at det nationalt set ikke er uden Betænkelse, at vi have Russer- og Polakkvarterer her i København. Naar jeg nævner Ordet „Polak“, vil jeg for ikke at misforstaas indskyde, at det sikkert ikke

er af Kærlighed til Polakkerne, det danske Landbrug anvender polsk Arbejdskraft, men af Mangel paa indenlandsk Arbejdskraft. Derimod er det ikke af Mangel paa indenlandsk Arbejdskraft, at det her omtalte Firma sysselsætter udenlandske Arbejdere, men fordi den fremmede Arbejdskraft, hvad det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds paatalte, underbyder den indenlandske. Det er hverken sundt, at der er fremmed Arbejdskraft, som underbyder den indenlandske, eller økonomisk, at der her i Landet er fremmed Arbejdskraft, som tager Arbejde paa Omraader, hvor der ikke er Trang til Arbejdskraft. Jeg henstiller at gaa den Vej, som maaske er den mest praktiske til at komme de paaklagede Forhold til Livs, at stille den Betingelse til Leverandører, af Varer til danske Statsinstitutioner, at de skulde lade Arbejdet udføre ved danske Arbejdere. Saa blev det de danske Arbejderes egen Sag, om de ved Organisation kunde opretholde Lønkrav, som man maatte bøje sig for, eller om de ikke stod saaledes enige, at de kunde det, og stod de ikke saaledes, var man berettiget til indenfor dansk Arbejde at tage det, som man fandt rigtigst og forsvarligt at tage.

Der er to af de her opstillede Ændringsforslag, Nr. 2 og Nr. 53, jeg gerne vilde gøre et Par Bemærkninger til. Det første af disse Ændringsforslag ere stillet af Udvalget og for saa vidt altsaa ogsaa af mig. Forleden under Behandlingen af Handelsministeriets Budget, da jeg alene af Udvalgets 15 Medlemmer nægtede at gaa med til en Bevillings Nedsættelse, som de øvrige Medlemmer af Udvalget foreslog, nævnedes jeg lejlighedsvis, at der var andre Punkter paa Finansloven, hvor det ikke var af Lyst, eller fordi jeg ansaa det for det fornuftigste, jeg ikke paa samme Maade havde taget Afstand fra det øvrige Udvalg, men var gaaet med til Forslag, der vare stillede af Udvalget. Ved Nr. 2 drejer det sig om at nægte Trafikministeren 2 Maskingeniører og 3 Værkmestre i Jernbaneværkstederne. Sagen staar saaledes, at Ministeren overordentlig indtrængende har erklæret Ansættelsen af disse Ingeniører og Værkmestre for nødvendig og har paaberaabt sig den Beskedenhed, hvormed han i det hele stillede saadanne Fordringer. Mod dette Forslag er egentlig kun anført i Udvalget fra socialdemokratisk Side, at Arbejderne holdt ikke af at faa flere overordnede og heller ikke syntes, at de behøvedes. Vi vide alle, at Arbejderne, og særlig de socialdemokratiske Arbejdere, ikke